

J. C. Christensen: Jeg gaar ud fra, at det ikke er nødvendigt at tage Ordet for at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er vist et Lovforslag, der finder fuld Tilslutning hos samtlige Partier her i Salen, lige saa vel som det jo er en Selvfølge, at det, da det er fremsat af den høje Regering, ogsaa er fremsat med fuld Tilslutning fra den Side. Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget, som det er, nemlig gaaende ud paa en Forhøjelse af Invalidunderstøttelsen, finder fuld Tilslutning, ikke fordi det nu er dyrere at leve, end det har været hidindtil, men særlig fordi Invaliderne, baade de fra 3-Marskrigen og de fra 1864, efterhaanden blive ældre og svagere og derfor trænge til større Støtte. Det behøves altsaa ikke at tage Ordet for at give Lovforslaget en anbefaling; men jeg ønsker ligesom den foregaaende cærede Taler at dvæle ved et Punkt, som hører ind under det, skønt det ikke er nævnt heri, nemlig ved § 5 i Loven af 1889. Jeg kan fatte mig i yderste Korthed, fordi den cærede foregaaende Taler for en Del har nævnet, hvad jeg her vilde føre frem, men der er dog et Par Punkter, som jeg har lyst til endnu at dvæle ved, angaaende § 5 i Loven af 1889. Jeg var ikke den Gang Medlem af Rigsdagen — jeg blev det først Aaret efter — men ved at gennemlæse Rigsdagsforhandlingerne fra den Gang faar man det Indtryk, at det upaatvivlelig har været Udvalgets Mening at ville ind i § 5 sætte saadanne Udtryk, som kunde gøre det muligt for Administrationen at behandle Invaliderne med større Velvilje end hidtil. Dette har aabenbart været Udvalgets Mening, og man kan kun hde Udvalget al Anerkendelse for det Forsøg, som det den Gang har gjort for at faa en saadan § 5 sat ind i Loven; jeg tror imidlertid ikke, at Udvalget er naaet vidt nok i saa Henseende. Jeg tror, at de Betegnelser, som Udvalget den Gang har sat ind i § 5, endnu have været for snærende for Administrationen, og at denne ikke med de Betegnelser har kunnet gaa saa vidt, som den ofte har kunnet ønske. Vi, som hvert Aar have en hel Del Invalidesager at behandle i Finansudvalget, have ofte maattet erkende, at disse Betegnelser i Loven af 1889 § 5 ere os til Hinder for at kunne anbefale adskillige til Understøttelse, som vi meget gerne i Henshold til vor naturlige Følelse vilde være med til at anbefale dertil. Man gif ogsaa i 1889 ud fra, at den Sum, man stillede til Raadighed i § 5, ikke vilde være tilstrækkelig, og at det ikke vilde vare længe, inden man maatte kræve en Forøgelse af den, enten ved særlig Lov eller ved Finansloven. At

man gif ud derfra, viser jo tydelig nok, at man mente, at de Betegnelser, som man satte ind i Loven, rakte videre, end de i Virkeligheden have vist sig at gøre. Man indsatte den Gang en Sum af 15,000 Kr. til Anvendelse efter denne Paragraf. Der blev ved 2den Behandling her i Tinget anket over, at det var for lidt, men baade Finansministeren og Ordføreren sagde, at det var Meningen, at denne Sum senere maatte forhøjes. Imidlertid har det vist sig senere, at denne Sum ikke alene har været fuldt ud tilstrækkelig, men endogsaa slet ikke har været forbrugt. Statsrevisionens Betænkning fra 1894—95 viser, at der i Finansaaret 1894—95 kun er brugt 9,870 Kr. 4 Ore til Understøttelse efter denne Paragraf. Dette vil altsaa sige, at de Forudsætninger, som Udvalget har haft i 1889 for de Betegnelser, det havde indsat, ikke have flaaet til. I denne Paragraf indsatte man to Betegnelser; den ene var den, at i Tilfælde, hvor Finansministeren ikke kunde benægte Muligheden af en Indskrænkning i Arbejdsønnen paa Grund af Saar eller Kvæstelse, skulde han tildele Understøttelse; og den anden var den, at hvor vedkommende Indskrænkning i Erhvervsønnen skønnedes muligvis at kunne hidrøre fra bevislig i Anledning af militære Tjenesteplichter paadragen Sygdom burde Understøttelse ogsaa gives. Men disse Betegnelser rækte ikke vidt nok. Man har, som sagt, maattet afvise adskillige, som enhver vilde mene kunde have Krav paa at faa Understøttelse, naar man tager Hensyn til de naturlige Følelser, der findes hos alle. Jeg skal nævne et Par Eksempler. For to Aar siden forelaa der et Andragende om Understøttelse fra Statsklassen fra en Mand, som var bleven indfaldt til Tjeneste som Sygepaster. Invalidbestyrelsen og Finansministeren havde nægtet ham den. Manden var kommen i Tjenesten og udførte Tjenesten tilfredsstillende, men en Aften, da han er paa Samlingsstuen og i Færd med at gaa i Seng tilligemed sine Kammerater, kommer der to andre, lystige Kammerater ind paa Værelset til dem. Da de nu ikke kunne have disse to Spektakelmagere berinde ret længe og vilde have dem sat ud, viser det sig, at disse Mænd, som der er Tale om, ikke kunne det. Saa skulde da den paagældende træde til og hjælpe til dermed — det gif i al Fredelighed og Gemytlighed, der var intet Slagsmaal — men under dette Forsøg paa at sætte Kammeraterne paa Døren falder han og støder Knæet. Derefter gif han og haltede og havde ondt i Knæet. Han talte til Løgen derom, men denne sagde, at det gif nok over, det